

Filmax i Tele-5 produeixen el telefilm fantàstic protagonitzat per Maru Valdivieso

'Cuento de Navidad' explora la crueltat infantil des del suspens

Oriol Burgada
VILASSAR DE DALT

El director Paco Plaza roda les darreres seqüències del telefilm 'Cuento de Navidad' a les instal·lacions d'Isla Fantasia de Vilassar de Dalt (Maresme). És un telefilm de gènere fantàstic que pretén explorar "la crueltat, la mesquinesa i l'egoisme" dels nens i les nenes, diu Plaza.

Els nens tenen un protagonisme especial en aquest telefilm de suspens

Protagonitzada per Maru Valdivieso i cinc joves actors, *Cuento de Navidad* explica la història d'una colla d'amics d'entre 10 i 12 anys que el 1985, per Nadal, persegueixen i martiritzen Rebeca, una demacrada atracadora de bancs interpretada per Valdivieso.

Fugint de la policia, Rebeca cau en un forat del bosc amb un botí de dos milions i mig de pessetes que els nens intenten obtenir amb un desplegament d'estratègies que, segons la protagonista, "sorprenen l'espectador" per la seva "despietada innocència".

Ivana Baquero, una de les joves actrius que participen en el rodatge, assegura que "els nens són dolents, però, en realitat, no arriben a fer tant mal com a la pel·lícula". Paco Plaza no subscriu aquest punt de vista: "De petits, no érem angelets, ni ens associàvem a les ONG".

Sense sucre

És per això que el director ha volgut fer una pel·lícula en què poder defugir la imatge edulcorada dels infants, i denuncia: "Quan érem petits,

desconeixíem les conseqüències dels nostres actes".

El director de *Cuento de Navidad* afirma que aquesta producció és un homenatge als anys vuitanta, a "les bicicròs BH, les Rabassa Derbi Panter, el Coche Fantástico i l'Equipo A, a la joventut que bevia Fanta calenta i menjava lla-minadures mentre mirava el darrer capítol de la sèrie V", una generació amb la qual s'identifica.

Com a exemple de la maldat d'aquesta generació, que és la seva, Plaza explica que va patir

el "trauma" de ser "el gegant de la classe".

Cuento de Navidad forma part de la sèrie de telefilms *Películas para no dormir*, que produeix Filmax per a Tele-5. És una producció inspirada en *Historias para no dormir*, de Narciso Ibáñez Serrador, que actua com a coordinador de la sèrie i en dirigeix una *-La culpa-*. Àlex de la Iglesia *-La habitación del niño-*, Mateo Gil, Jaume Balagueró i Enrique Urbizu són la resta de directors que prenen part en aquest projecte.

TVC recorda el cantautor Ovidi Montllor quan fa 10 anys de la seva mort

Un documental dóna veu als amics de l'artista i en reviu actuacions

Redacció
BARCELONA

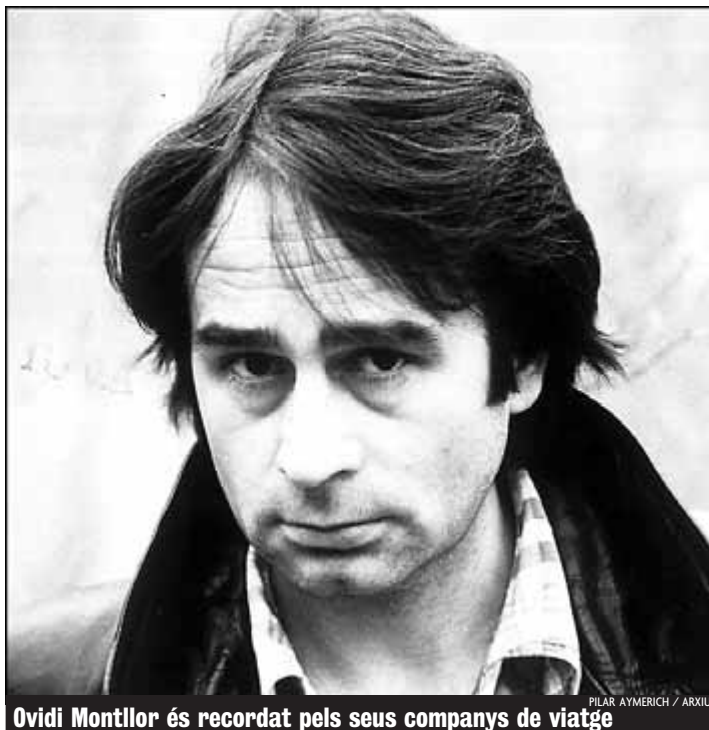
Televisió de Catalunya (TVC) recorda avui Ovidi Montllor amb motiu del 10è aniversari de la seva mort.

El reportatge documental *Ovidi Montllor. Crònica d'un artista*, de 50 minuts de durada i que s'emeta al 33 pels volts de la mitjanit, té com a objectiu donar a conèixer les singularitats i la importància del treball artístic de Montllor. Per aconseguir-ho, proposa al telespectador un recull d'opinions, d'imatges d'arxiu i d'actuacions exclusives que orbiten, totes, al voltant de la vida i l'obra de Montllor. L'artista alcoià va projectar la seva carrera

professional, a més de en l'àmbit de la música, en el teatre i el cinema.

Entre els noms que participen en el treball, hi ha una nodrida selecció de companys de viatge tant de la seva vida privada -incloent-hi les veus de familiars- com artística. Així, *Ovidi Montllor. Crònica d'un artista* inclou els testimonis de Toti Soler, Raimon, Quico Pi de la Serra, Joan de Sagarra, Alfred Luchetti, Joan Ollé, Guillermina Motta, Antoni Miró, Neus Solsona i Jana Montllor.

En el reportatge documental també s'ha volgut reflectir l'empremta que ha deixat l'artista homenatjat en les generacions que l'han succeït. Això ha comportat converses amb la seva biògrafa,

Ovidi Montllor és recordat pels seus companys de viatge

Núria Cadenas, i amb grups i artistes contemporanis com ara Inadaptats i Feliu Ventura, que hi apareixen.

El treball, que ha estat produït per la televisió pública catalana, pel Grup Enderrock, pel departament de Cultura de la Generalitat i per Ressonans, es tanca amb

l'enregistrament d'una versió inèdita del clàssic de Montllor *Homenatge a Teresa*, que ha estat interpretada per Pascal Comelade, Miquel Gil, Pep Pascual Gerard Meloux i Quicu Samsó. Amb aquest enregistrament es vol fer constar que l'herència de Montllor és viva.

LA MIRADA

Distensió

JOAN THARRATS
joantharrats@hotmail.com

■ Els informatius es venen supeditats a la rigidesa de l'actualitat. Aquest fet els priva de poder disposar de públic al plató que animi amb aplaudiments o fent l'onada les notícies positives, de la mateixa manera que no té cabuda, en principi, un concurs o una actuació dels Estopa enmig del discurs de Nadal del rei (malgrat que els intents de buscar nous formats porta que als EUA es contemplin comèdies amb concursos incorporats. Llavors, ¿per què no és possible que el discurs del rei es faci en una carpa de circ?).

Els informatius, per tant, vénen equipats amb una forta dosi d'hermetisme seriós, aquella a què obliga el percentatge de notícies rellevant. No poden desatendre la rigorositat i plantejar-s'ho des de la perspectiva d'Oscar Wilde de l'artista capaç d'interpretar la realitat de manera diferent.

Però, ara que la tele es cencebeix com un espectacle pur, ja hi ha alguns intents d'animar els informatius: els *naked news* en què els presentadors es van despullant conforme van explicant les notícies. No cal dir que l'audiència puja de manera ostensible en les últimes informacions, diguem-ne més públiques, però no sé quina part del cos ensenyarien per parlar del túnel de Bracons.

Hi ha altres alternatives per animar les notícies. La solució, com sol passar la majoria de vegades en temes d'audiències, ve de la mà dels esports. Lorenzo Milà i Matias Prats aprofiten per dialogar amb els seus corresponents companys de taula a fi de presentar aquesta secció. La conversa s'allarga tant que a vegades s'assembla a un tapeo.

Els esports són una disciplina per conversar (tot-hom porta un entrenador de futbol dins, o un jugador suplent de bàdminton). És aquest punt de distensió que humanitza els presentadors asèptics. Els TN, però, encara no s'han llançat, i les converses són mínimes. Que TV3 s'arrisqui, que tot és possible. Fins i tot hi ha qui ha col·locat un programa infantil a quarts de dotze de la nit (*Ana y los 7*), i els funciona.